

partili

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ SAKARYA İLİ BÜLTENİ

Sayı :

Tarih :

Adres: Belediye İşhanı No.423

Sahibi ve sorumlu müd.:

Mustafa Bozturgut

ÇIKARKEN

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Sakarya il örgütü'nün bülteni PARTİLİ'nin ilk sayısını, anısı yöremizde de halâ sıcak olan 15-16 Haziran demokratik işçi direnişinin yıldönümünde çıkarıyoruz. PARTİLİ, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelemize Sakarya il örgütümüzün küçük bir katkısıdır. PARTİLİ, örgütsüz sınıfın köle sınıf olduğu bilinciyle, işçi sınıfımızı ve Türkiye sosyalist hareketimizi sömürü düzenine, sömürücülere, onların baskı ve tahakkümüne karşı, tek bir yumruk gibi birleştirmek amacıyla kurulmuş olan ve bir yıldan beri, bu uğurda mücadelesini yılmadan sürdüren TSİP'in Sakarya ilindeki sesidir. PARTİLİ'nin ilk sayısı, Türkiye'nin dört bir bucağında, bir yıldan beri kahramanca mücadele veren, işçi sınıfını örgütlemeye, işçi sınıfının bilimini ve tavrını yerleştirmeye çalışan TSİP'in birinci kuruluşunu kutladığımız günlerde çıkıyor PARTİLİ, TSİP'in sesidir, örgütlü mücadeleye inanmış olanların sesidir. İşçi sınıfı öncülüğüne inenmiş sosyalistlerin, devrimcilerin sesidir. TSİP, Sakarya ili bülteni PARTİLİ, işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, tüm emekçilerin, devrimci aydınların yiğit gençliğin sesidir.

İş-Ekmek-Hürriyet mücadelemiz için,

BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ-SOSYALİZM MÜCADELEMİZ İÇİN,

İLERİ...

15-16 HAZİRAN'IN BEŞİNCİ YILINDA

15-16 Haziran 1970 tarihi Türkiye işçi sınıfı tarihinde, işçi sınıfının varlığını dosta düşmana ispatladığı gündür. 15-16 Haziran'da, tekelleşen ve tüm sömürücüleri yasalastırmaya çalıştıkları, sendikal hak ve özgürlükleri kısıtlayan, DİSK'i yok etmeyi amaçlayan anti demokratik sendikalar kanununa karşı İstanbul'dan Sakarya'ya yüzbin işçi direndi, yürüdü, mücadele etti. Öyle bir direniş, öyle bir sel gibi akıştı ki bu, burjuvazi ve tüm egemen güçler, işçi sınıfının bu demokratik direnişine karşısında kapıldıkları korkuyu sıkı yönetim ilan ettirerek gösterdiler. Üç işçi kardeşimiz "vur emri" ile şehit edildi, yüzlercesi yaralandı. Binlerce işçi nezarete alındı, tutukandı. İşçi önderleri, sendikacılar, sosyalistler, devrimciler zindanlara tıkıldı. Sonra beş bin kadar işçi işten atıldı. Patronlar, işçi kara listeleri yaptılar.

Ardından 12 Mart dönemi geldi. Yine baskılar, yine zulüm. Ama, 1973 yılında, Anayasa mahkemesi, değiştirilmek istenen kanun maddelerinde yapılan değişikliklerin Anayasaya aykırı olduğunu açıkladı. Direnen işçilerin haklılığı ortaya çıktı. Ve anti demokratik sendikalar yasası uygulanamadı.

Aradan beş yıl geçti. Bugün 15-16 Haziran'ı daha iyi değerlendirebiliyoruz. 15-16 Haziran demokratik işçi direnişisi büyük bir olaydı. O zamana kadar, Türkiye'de işçi sınıfının varlığını ve öncülüğünü tartışan sözde sosyalistlere gereken dersi veren bir olaydı. Ama, 15-16 Haziran hareketi kendiliğinden gelişen, büyük ölçüde örgütsüz bir hareketti. Hele hele siyasal örgütlenmenin güdümünde değildi. Zaafı buradaydı. Kendisine somut hedefler koyamaması ve sonuca varamaması bu yüzdendi. 15-16 Haziran, işçi sınıfımıza bir mücadele geleneği bıraktı, onun nasıl bir güç olduğunu gösterdi, siyasal bilince doğru yeni bir adım oldu. Bugün, sendika seçme özgürlüğü mücadelesinin kazandığı başarılarda bu hareketin payı vardır. Ve hepsinden önemlisi, 15-16 Haziran 1970, işçi sınıfımıza ve tüm sosyalistlere, örgütlü mücadelenin zorunluluğunu, işçi sınıfının siyasal partisinin gereğini bir kere daha vurguladı.

Yeni 15-16 Haziran'larda daha güçlü olacağız.

Yeni 15-16 Haziranlarda işçi sınıfının merkezî otoritesini güçlendirmekte daha ileri adımlar atacağız.

İŞÇİ SINIFININ MERKEZİ OTORİTESİ SORUNU

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, bundan tam bir yıl önce, işçi sınıfının örgütlü öncülüğüne, sosyalizmin bilimine ve bütün ülkelerin işçilerinin birliğine inanan bütün işçi sınıfı sosyalistlerini tek bir örgüt çatısı altında birleştirmek ilkesi, çağrısı ve sloganıyla kuruldu.

Ancak, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin henüz aynı mecradan akmadığı ülkemizde, çeşitli şartlar, özellikle de "sübjektif" şartlar yüzünden, bu tam anlamıyla gerçekleşemedi. Birçok işçi sınıfı sosyalisti, özellikle sosyalist işçi önderleri ve sosyalist işçiler TSİP'in çatısı altında buluşurken, başka partilerin de kurulduğu görüldü.

Bunlardan bir kısmı, zaten işçi sınıfı sosyalizmi dışındadır. İşçi sınıfının bilimini inkâr etmektedir ve fiilen "yok" durumdadırlar. Ancak hareketin bölünmüş olduğu da bir gerçektir.

Öte yandan, gerek partili çalışmanın güçlüğü, gerek 12 Mart sonrası dönemin etkileri, gerekse sosyalist hareketin işçi sınıfı tabanına henüz tam oturamamış olması yüzünden, bir kısım sosyalist unsurlar ve kadrolar halâ mütereddit kalmakta ve parti dışı sosyalizm olabileceği yanılgısına düşmektedirler. Örgüt dışı kalmak, beraberinde daha büyük sapmaları, sosyalizmin bilimi dışına çıkmayı, yuvarcılığı, dağınıklığı getirmektedir. Var olan birikim heba olmakta, "iyi niyet"ler bir işe yaramamaktadır.

Bu bakımdan, önümüzdeki acil görev, Türkiye'de, işçi sınıfı öncülüğüne inanmış, uluslararası işçi sınıfı hareketinin birliğine inanan, işçi sınıfı sosyalistlerini bir potada eritecek ve hareketimizin egemen sınıfların karşısına tek bir yumruk gibi çıkmasını sağlayacak olan, işçi sınıfının merkezî siyasal otoritesini, yani onun güçlü partisini oluşturup, inşa edip güçlendirmektir.

Bu noktada, akla hemen "birleşme" meselesi gelmektedir. Ama, ustanın da dediği gibi, "birleşmenin sağlıklılığının önşartı aradaki ayırım çizgilerinin tam ve kesin olarak belirlenmesidir". Evet, sağlıklı bir merkezileşme, kişi veya örgütlerin birbirine iltihakı olarak anlaşılabilir. "Aksi halde, gruplar içindeki ve gruplar arasındaki anarşiyi merkezileştirmiş oluruz" sadece. İşçi sınıfının merkezî siyasal otoritesinin güçlüce kurulması ancak sosyalizmin işçi sınıfına gitmesiyle, işçi sınıfını örgütleyerek ve bu süreç içinde mümkündür.

Burada önemli olan nokta, ikinci dereceden ayrılıkların, parti çatısı ve disiplini altında çözümlenebileceğidir. Bir de, ayrılıklar, somut şartların somut tahlilinde farklılıklardan doğabilir. Ama, gündemde olma-

olarak gösterilemez. Farklı görüşlerin ancak biri doğrudur ve yanlışlara karşı, kıyasıya ideolojik mücadele verilir. Ama "ilkelerde savaş, devrimci kardeşlik" ilkesi hiç unutulmadan.

"Armut piş, ağzıma düş, Dört dörtlük bir parti olsun da çalışalım" görüşü yanlış ve sosyalizm kaçağı bir görüştür. Partiyi, bir süreç içinde oluşturmak, işçi sınıfının merkezi otoritesi haline getirmek, ancak örgüt ve mücadele içinde mümkündür.

Burada karşımıza hemen çıkacak soru, "peki hangi partide?" sorusu olabilir. Biz diyoruz ki, geçmişin yanlışlarının özelleştirilmesini yapmayanlar, eski hataları sürdürdüklerini kuruluşlarıyla gösterenler, hele hele, işçi sınıfına, sosyalizmin bilimine inanmayan burjuva sosyalistleri, şoven çizgiler artık "denenemez". Bunların bir kısmını, işçi sınıfı hareketi kısacık sürede tasfiye etmiştir ve etmektedir. Bunlar kulüp olmaktan, dergi olmaktan öteye gidememişlerdir. İşçi sınıfımızın tarihi ve gelecek günler, "doğru"yu, "haklı"yı, güçlü çizgiyi gösterecektir. Sabırlı, inatçı, devrimci bir çalışmayla olacaktır bu. Sosyalizmin işçi sınıfına mal olmasıyla olacaktır.

İşçi sınıfının merkezi otoritesinin güçlüce oluşması için, TSİP çatısı altında ileri...

SERMAYE CEPHESİ SALDIRILARINI YOĞUNLAŞTIRDI

5 Haziran 1975 Perşembe gecesi, sömürü cephesinin kiralık katillori dört devrimciye pusu kurarak, kurşun yağmuruna tutmuşlar ve yeri güç doldurulacak bir yüğit kardeşimizi katletmişlerdir. Öğretmen Hikmet Demir kardeşimiz hemen ölmüş, Sedat Ege ise, ağır yaralı olarak tedavi altına alınmıştır. Diğer öğretmen Hüsamettin Aygün ve Sedat Ege'nin işçi kardeşi Ahmet Ege ise yaralanmışlardır. Sakarya'daki yetkililer, bunu "basit bir zabıta vakası" olarak gösterme çabasında dırlar. Ama, haykımız bu "faili çok iyi bilinen" cinayetlerin ardındaki gerçekleri artık görmektedir.

Son cinayet, Sakarya'da sürüp giden faşist saldırı ve baskıların, kamu oyuna yansımış olanıdır. Oysa, ler gün ve gece, üç beş muştalama, bıçaklama, dövme, tartaklama olayı meydana gelmekte ve faşist saldırganlar kolluk kuvvetlerince korunmaktadır. Duvara afiş yapıştırma ve yasal bildiriler dağıtmanın hemen kovuşturmaya uğradığı Sakarya'da faşist saldırganlar, caniler, ellerini kollarını sallaya sallaya gezmektedirler. Emirlerin nereden geldiği, gerçek sorumluların kimler olduğu bellidir. Ancak bu böyle devam etmeyecektir. Sömürü ve zulüm, hiçbir yerde sonsuza dek yaşamamıştır.

SESSİZ YÜRÜYÜŞ

Faşist saldırganların vurduğu öğretmen Hikmet Demir'e son görevlerini yapmak üzere, 6 Haziran günü, öğleden sonra, sayıları 3 bine varan, öğretmen, öğrenci ve işçiler, Sakarya TÖB-DER binasından başlayan bir yürüyüş düzenlemişler, Yeni Cami'ye kadar yürüdükten sonra, Hikmet Demir'i toprağa vermek üzere Çaybaşı'na hareket etmişlerdir. Öğretmenler adına Mükrimin Tekin bir konuşma yapmış, daha sonra Sedat Ege'nin göndirdiği mesajı, ağabeyi Süleyman Ege okumuş, ardından da gençlik adına bir konuşma yapılmıştır. Daha sonra hep birlikte and içilmiş ve Sakarya'ya dönmüştür.

Geçmiş olsun Sedat, Hüsamettin ve Ahmet arkadaşlarımız ve sen, devrimci kardeşimiz HİKMET, rahat uyu. Devrim rüzgârı senin ve senin gibi faşistlerce şehit edilen kardeşlerimizin mezarlarına esmedikçe, bize rahat yok. Bunun için rahat uyu.

GEYVE'DE GENEL-İŞ'İN GREVİ

Genel-İş sendikasına bağlı olan Geyve temizlik işçileri, ilkel ve insanlık dışı yaşama koşullarına son vermek için, 275 sayılı yasanın 10. maddesi gereğince Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün toplantı düzenlemesini sağlamışlardır. Ama, işveren durumundaki belediye, bu toplantıya katılmamıştır. Bölge çalışmanın, aynı yasanın 15. maddesi gereğince düzenlediği toplantıya da, işveren, yine yasaları çiğneyerek katılmamıştır. İşkolu düzeyinde yürütülen çalışmalar da sonuç vermeyince, GREV'den başka çare kalmamıştır.

Bütün bölme çabalarına ve provokasyonlara rağmen yiğitçe sürdürdükleri grevden dolayı Geyve temizlik işçilerini ve sendikalarını kutlarız. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, verecekleri bütün mücadelelerde sonuna kadar destekçileri olacaktır.

YAŞASIN İŞ-EKMEK-HÜRRIYET MÜCADELEMİZ.